

Proloog

Het toneelbeeld wordt bepaald door een grote bar van onafgewerkt hout, waar Lazarus aan zit. Daarachter een groot, oplichtend kruis. Houten panelen over de achterwand. Op de achtergrond zingt Janey, de andere personages houden zich stil. De Verteller komt op, een koffer met zich mee slepend waar zand uit lekt. Lazarus houdt zijn ogen op hem gericht.

VERTELLER

Er is een stad

Of ja

Stad

Een dorpje.

Ergens tussen Denver en Colorado Springs

Bijna weggeëvolueerd.

Verstopt tussen wuivend graan en onoverbrugbare bergen

maar toch

het ligt er.

Het had een naam ooit

Het moet een naam hebben gehad,

iemand moet ooit een eerste paal het zand in gedwongen hebben

en zich het dorp hebben toegeëigend

maar

de woestijnwind raast over de vlakte hier

en toen de laatste oorspronkelijke korrel zand was weggewaaid

afgebrokkeld was tot niets

leek het onzin om die naam nog te gebruiken

en met het zand is ook de naam vervlogen

Ze noemen het het dorp.

Sommigen noemen het thuis.

Als ze het al iets noemen.

Langs dit dorpje loopt

sinds enkele weken

nog vrijwel ongebruikt

glimmend van verdampend vet

en glanzend in de felle zon

een spoor.

Het slingert achter de houten kerk vandaan,

langs de winkeltjes en vervallen huizen

en verdwijnt tussen de graanvelden

naar een plek die geen van de inwoners van het dorpje echt kent

en waar ze allemaal

zo min mogelijk aan denken.

Iedere derde dag komt er een trein langs
een kleine goederentrein, met één coupe voor reizigers.
Iedere derde dag beginnen de kopjes in het dorpscafé
te trillen, beginnen de honden te blaffen en
Iedere derde dag stapt er niemand uit.
De trein stoomt verder en de kopjes bedaren en voor drie dagen keert de rust terug maar toch
die rails blijven liggen.
Ze blinken je tegemoet als je over straat loopt
's Nachts glanzen ze, blauwzwart afgestoken tegen de velden
En onwillekeurig gluur je
als je in de buurt bent
In de richting van de kerk
Om te kijken of er misschien
In de verte al een rookpluim te zien is.
Of de kopjes al trillen mogen.
En soms kijk je zelfs de andere kant op
Naar waar het spoor verdwijnt
tussen de graanvelden
om uiteindelijk uit te komen
bij de grote stad.
Dan schudt je je hoofd
en vervolg je snel je weg.

En zo hakt
sinds een paar weken
het komen van de trein
De tijd in stukjes.
Je ziet het aan de mensen
Ze bewegen zich sneller, onrustiger
ze haasten zich over straat
de glazen gaan sneller naar de lippen
oud zeer drijft sneller boven

Één keer is er iemand uitgestapt
Heeft iemand zijn koffer op de droge grond laten ploffen, heeft iemand gezien hoe het
stof dat opdwarrelde bleef hangen, verstild, voordat het zich uiteindelijk op zijn schoenen
nestelde, in zijn broek vastbeet, heeft hij de trein nagekeken tot de laatste stoompluim
verdwenen was, totdat het gerinkel ophield, en is hij op zijn koffer gaan zitten
En is hij dan maar de verteller

van het verhaal.
Hij is nu eenmaal hier uitgestapt
en hier
zal iedereen beamen
als je het ze vraagt
kom je niet zo makkelijk weg
als je er eenmaal bent.

Het is 1924.
En binnenkort wordt alles heel, heel erg anders.

Janey zwijgt. Lazarus zet het kruis uit.

Een

De bar. Lazarus erachter, John eraan, Janey aan een tafeltje achteraf. John is dronken.

JOHN   Mooie dienst vandaag.

LAZARUS   Mh-mh.

JOHN   Ja echt.
                              Je was – je zat er in.
                              Weet je?
                              En toen over – over God en de zondaars, en – wraaaaah
                              Het was
                              Ja. Mooi.

LAZARUS   Dank je John.

JOHN   En toen je -
                              over ehm...
                              dat was
                              pfoe
                              mooie dienst vandaag.

LAZARUS   Ik heb je gezin niet gezien.

JOHN   Nee?
                              Nee misschien ook wel niet.
                              Angie was er.

LAZARUS   Angie was er niet.

JOHN   O.
Nee misschien was Angie er ook wel niet.

LAZARUS   Het is belangrijk John.
Om met je gezin naar de dienst te komen.
Dat is belangrijk. Zeker nu.

JOHN   O.
Ja.
Ik zal het ze zeggen.
Als ik weer thuis ben.
Zal ik het ze zeggen.

LAZARUS   Doe dat.

JOHN   Lazarus?

LAZARUS   John.

JOHN   Nog één?

LAZARUS   Als jij zorgt dat je volgende keer -

JOHN   Jajajajaja.
Ik neem het gezin mee de volgende keer.
We maken er een dagje van.

LAZARUS   Goed.

JOHN   Hoeveel krijg je van me?

LAZARUS   Ik schrijf 'm wel op.

JOHN   Goeie vent.

LAZARUS   ...
Heb je Bobbie nog gezien laatst?

JOHN

Bobbie.

LAZARUS

Je dochter.

JOHN

Bobbie.

Nee.

Of ja, in de kerk.

Bij de dienst. Net nog.

LAZARUS

Jij hebt genoeg gehad.

JOHN

Neeneenee, ik weet dit

Het was

vorige week. Vorige week?

Jazeker, ze had een jurkje aan, mooi jurkje, en laarsjes en ze floot een wijsje voordat ze...

John begint te lachen.

voordat ze haar gouden haren wapperde en ik drie wensen mocht doen.

Grapje grapje grapje.

Natuurlijk heb ik haar nog gezien.

Ik zal verdomme m'n eigen dochter toch niet kwijtraken.

Ik hoor haar stommelen als ze thuiskomt.

Áls ze thuiskomt.

John lacht weer, houdt dan op.

LAZARUS

Hou haar in de gaten.

Ze is iets van plan.